

[Morten Lange.]

Det ærede medlem hr. Poul Møller talte så pænt om, hvad man kunne vente af professorer. Jeg talte her i går som repræsentant for mit parti og gjorde mit bedste for at give udtryk for mit partis synspunkt på nogle problemer. Jeg talte ikke her for at prøve på at stige ned fra et kateder og belære nogen. Jeg prøvede at fremlægge mit partis politik. Det er åbenbart ikke blevet gjort med tilstrækkelig snert, for det ærede medlem hr. Poul Møller kan da ikke have hørt, hvad jeg har sagt, det er i hvert fald helt klart. Det meste af det, som det ærede medlem refererede til i min tale, kørte på en bestemt linje, nemlig hvis der ikke i denne folketingssamling inden overenskomstsituationen bliver ført alvorlig antiinflationspolitik, og jeg skildrede nogle eksempler, vil der blive stillet meget store lønkrav. Jeg tror, jeg sagde noget i den retning, at betingelsen for, at arbejdere og tjenestemænd skal føre mild tale til foråret, er, at vi får kontrol med inflationen og får priserne under kontrol. Det var det, jeg sagde, og jeg sagde samtidig, at vi alle sammen var klar over, at høje lønninger bestemt ikke var noget mål i sig selv. Så meget om det, jeg skal ikke holde talen om igen. Den kan læses på behørigt sted, og så er det muligt, at det også bliver ladsigsgørigt at finde frem til et par ting, jeg måske kun har antydnet, men som i det lange løb får større vigtighed.

For nu at gå videre i den opadstigende rækkefølge vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. K. B. Andersen, at jeg kan forsikre det ærede medlem om, at vi også fortsat agter at diskutere spørgsmålet om atom bomber o. lign. med den saglighed og alvor, som disse sager fortjener. Hvis vore sagkyndige mener at kunne konstatere, at de russiske bomber er ringere, end man havde troet, fortæller vi det til verden, hvis vi af politiske årsager mener, at det vil være rimeligt og klogt, og det mener vi. Hvis vi mener, det vil være fuldstændig

afgjort rigtigt at acceptere det amerikanske forslag om $\frac{3}{4}$ eller $\frac{9}{10}$ atomstop, ja, så siger vi det — det sagde jeg også her i går — nu har vi så dog vist, at det er ikke, hvor de gode ideer kommer fra, men det, at de kommer, der må tages hensyn til. Det var vist sagt klart nok.

Jeg vil i øvrigt til det ærede medlem sige, at jeg er da forfærdelig ked af, at jeg skal benytte denne knoklede titulatur også til ham som til så mange andre; jeg var ellers vældig glad ved, at jeg i går for en gangs skyld ved omtale af min udmærkede ven, det på orlov værende medlem, kunne slippe for dette besvær. Jeg ved ikke, om det var efter forretningsordenen, det troede jeg nu. Så meget om den slags små drillerier.

Derefter blot til det ærede medlem hr. K. B. Andersen en lidt mere almindelig bemærkning. Det var fuldstændig rigtigt, som sagen blev lagt frem fra oppositionens side, at den ærede socialdemokratiske ordfører havde søgt at komme den på skudhold, vel at mærke i forgårs. Efter at den højtærede statsminister var kommet med sin unægtelig overordentlig stilfærdige tale, var der ikke rigtig andre at klø løs på end mig, og det blev gjort på en forholdsvis enkel måde, nemlig ved at klage over vidtløftighed i det, jeg havde sagt; jeg havde prøvet at løse alle verdensproblemerne. Det havde jeg nu ikke, men skulle man svare på bare nogle af de ting, som den højtærede statsminister havde med i sin åbningstale — og det er vel meningen med det hele — så må man gå temmelig langt rundt i spektret. Det er der ikke noget at gøre ved, og det har da også været skik i de øvrige taler. Det er ikke noget at forundre sig over. Men jeg er sikker på, at jeg havde ikke løst verdensproblemerne, selv om jeg havde fået yderligere 48 minutter til min disposition. Det har jeg heller ikke prøvet på. Jeg trak blot et par linjer op, og jeg synes ærlig talt, at den ærede socialdemokratiske ordfører med held kunne have trukket de samme linjer op, som han gjorde i sin første